

ת"ד 1523/05/12 - מדינת ישראל נגד ברוך יצחקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 12-1523 מדינת ישראל נ' יצחקי

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן
מדינת ישראל

עו"י ב"כ עוה"ד פקד רונית עמר

נגד

ברוך יצחקי

עו"י ב"כ עוז אברהם לנדרטיין

המאשימה

הנאשם

פסק דין

החליט לי הזכות את הנאשם מחתמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו אחירות לגורם תאונת דרכים בנסיבות של נהגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 10/10/13 נаг הנאשם הרכב פרט בקרית אונו בכביש 471 והגיע לצומת בר אילן. הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לתנאי הדרך, איבד שליטה על רכבו, עלה על המדרשה ופגע בתחנת אוטובוס ובהולכת הרגל הגב' ק. ב., שעמדה בסמוך לה.

בישיבת ההוכחות הראשונה התייצבה הולכת הרגל וטענה כי נתגלו אצליה חבלות נוספות. בהמשך תוקן כתב האישום על ידי הוספת גרם חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, כאשר בעבודות כתב האישום המתוקן נכתב כי: "התוצאה מהתאונת נזוק כלי הרכב ונחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש, שבר דחיסה C ונזקקה לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי".

פרשת התביעה:

במסגרת פרשת התביעה העידו עד' התביעה הבאים:

עד תביעה מס' 1, גב' ק. ב. (י.), הולכת הרגל הנפגעת בתאונת. מטעמה הוגש המסמכים הבאים: תעודה רפואית (ת/1) ; אישור רפואי מקופ"ח "מכבי" (ת/2) ; מזכיר המתעד אמרה שנרשמה מפיה ע"י השוטר סאלח סוויד (ת/3).

עמוד 1

בנוסף מטעם הגנה הוגשوا באמצעות העדה: מכתב שערך בעלה שנשלח למשטרה בפסק' בתאריך 11.11.10 (נ/1) ; טופס הودעה על ת"ד שמסירה העדה למשטרה בתאריך 31.10.10 (נ/2) ; תמונה של תחנת האוטובוס שצילם הנאשם (נ/3) ; הודאת העדה למשטרה מתאריך 18.11.10 (נ/4) ; תמונה של הצומת (נ/5).

עד תביעה מס' 2, **ר"ר תמי ינקו**, חוקרת מאט"ז ת"א, באמצעותה הוגשה הודעת הנאשם מיום 25.11.10 (ת/4).

مטעם הגנה הוגשوا באמצעותה: עדכון לנוהל מת"ז [יציאת בו חונן לתאונת דרכים] (נ/6) ; ועדכון להנחייה מס' 08/1 (נ/7).

עד תביעה מס' 3, **ד"ר עוראבי חיג'לה**, אורתופד, מטעמו הוגש מקבץ תעוזות רפואיות שערך עבור הנפגעת (ת/6).

מטעם הגנה הוגש באמצעותו: פרוטוקול פס"ד בו שימש העד מומחה (נ/8) ; בדיקת מיפוי עצומות מיום 10.11.10 (נ/9) ; תשובה לבדיקה דימות (נ/10) ; ותוצאות בדיקת C (נ/11).

עד תביעה מס' 4, **מר יעקב סיני**, פסיכולוג קליני מטעמו הוגש מכתב (ת/7).

עד תביעה נוספת, ד"ר סער לחמי, רופא תעסוקתי, לא התיעצב בבייהם"ש למרות זימון כדין והתובעת יתרה על עדותו.

בסיום פרשת התביעה הוגש בהסכמה נוהל את"ז מס' 02.233.18 קבלת הודעות על תאונת דרכים יציאת בו חונן לזרה] (ת/8).

עוד יזכיר כי לאחר הגשת כתב האישום המתוון, בו הוספה כאמור הטענה כי תוצאות התאונה מתבטאות בחבלות של ממש למתחונת, הזמננה עדת התביעה מס' 1 לביהם"ש בשנית על פי החלטתי, וזאת על מנת להיחקר אך ורק לגבי תלונותיה לחבלות כפי שתוארו במסמכים הרפואיים (ת/6) שהגישה המשימה באמצעות ע.ת. מס' 3 ד"ר חיג'לה. העדה לא התיעצבה ובכתבו שהעבירה ישירות למציאות בייהם"ש הודיעה כי אינה מסוגלת להתיעצב עקב מצבה הנפשי כתענתה ומכיון שאינה מסוגלת לעבור שוב חקירה בבייהם"ש ולהזכיר בתאונת, וביקשה להשחרר מההתיעצבות בייהם"ש. מכתבו הועבר בהחלטה למומנים על התביעה והמשימה התבקשה לבחון המשך צעדיה בהתאם.

מאחר והעדה לא שוחררה על ידי, למרות בקשה, ומאחר והעדה לא התיעצבה בהמשך לדין, ובנסיבות כמפורט הכריזה ב"כ מאשימה בשלב זה - "אלו עדי".

פרשת הגנה:

ה הנאשם כפר באחריות לתאונה, וטען כי התאונה הייתה בלתי נמנעת מבחינתו לאחר ולטענתו סנוור במפתח מאחור ואיבד יכולת לראות את הכביש שלפניו, זאת סמוך לעיקול שמאלה בכביש. לטענתו עשה כל שביכולתו בניסיונות כדי

למנוע את התאונה. בנוסף, כפר הנאשם בחבלות ובמיוחד בחבלות של ממש להן טענה המתלוננת, וטען כי הולכת הרgel עמדה על המדרכה מחוץ לתחנה ומאחריה וככל לא נפגעה מרכבו.

במסגרת פרשת הגנה העידו עדי הגנה הבאים:

כעד הגנה מס' 1, העיד הנאשם ומטעמו הוגשו: מקבץ תמונות (נ/12 א' - ז') ; צילומים של צג מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם ובו הודעות S.M.S (נ/13) ; תכתובת של הנאשם עם חברת הביטוח (נ/14) ; תכתובות בין הנאשם ובעלה של המתלוננת (נ/15) ; שרטוט של אזור תחנת האוטובוס שערק הנאשם (נ/16) ; תמונות עליהן שרטט הנאשם בכתב יד במהלך עדותו בביבמ"ש (נ/17 נ/18, ונ/19).

עד הגנה מס' 2, **ד"ר ליברטי**, ערך חוו"ד רפואי עד מומחה מטעם הגנה (סומנה נ/17).

עד הגנה מס' 3, **מר ניר קוסטיקה**, בוחן תאונות דרכים של משטרת ישראל (בדימוס), ערך חוו"ד מומחה מטעם הגנה (סומנה נ/18).

עדת הגנה מס' 4, **הגב' חנה יצחקי** רעיתו של הנאשם, שישבה בעת התאונה במושב הקדמי ימני ברכב, לצידו של הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקש לזמן עד הגנה את מר ש. י., בעלہ של המתלוננת, אשר ליווה אותה ונכח בביבמ"ש בישיבת הוהוכות בה העידה המתלוננת. שכרו של העד אף הופקד מראש ע"י הגנה בזיכירות ביהם"ש. למרות זמנו של העד ל- 2 ישיבות, לאertiahv العد בביבמ"ש וב"כ הנאשם בהגנותו לא עתר בשלב זה לזמן בשלישית.

השלמות ועדויות נוספות ברשות ביהם"ש [בשלב הסיכומיים]:

לאחר הגשת סיכומי המאשימה, וטור כדי פרק הזמן שהוקצב להגשת סיכומי הגנה, פנה בכתב לביהם"ש בעלہ של המתלוננת מר ש. י., וטען כי "איתר" עדת ראייה נוספת למאשימה (כ- 3 שנים אחריה) וביקש זמנה לביהם"ש. העברתי את מכתבו לב"כ הצדדים והורתתי לזכירות בית המשפט להשיב למר י... כי ביהם"ש אינם הרשות החוקרת את התאונה, וכי עליו להפנות את כל בקשותיו מסווג זה למשטרה.

בהמשך, לאחר שהעדת זמנה לחקירה במשטרה ומסרה עדות, ולאור הסכמת הצדדים נקבעה ישיבת הוכחות נוספת אליה זמנו העדים הבאים:

עדת הتبיעה מס' 5, **הגב' יעל בן טובים**, שישבה בתחנת האוטובוס, והייתה לטענת המאשימה עדת ראייה לתאונה.

עד הגנה מס' 6, **מר ש. י.**, בעלה של המתלוונת, המטפל מטעמה בהגשת התלוונה במשטרה ובתביעת הפיizio לפי חוק הפלת"ד. העד שזומן כאמור כעדי הגנה ולא התיצב במסגרת פרשת הגנה, התיצב בעת והuid כאשר נוכח הנסיבות וnoch מעורבותו בפרשה והתנהלוותו, כמו שאיתר את עדת התביעה וזם את גביית עדותה במשטרה, ועל מנת ליעיל את הדיון, התרתי לسانגור לחזור אותו בשלב זה ולשאול שאלות כמפורט בחקירה נגדית, הכל תוך "זהירות ובמידה הדרישה".

עד הגנה מס' 7, **רס"ל סאלח סוויד**, חוקר את"נ ת"א, אשר העד זומן להעיד אף ורק לגבי מזכר שערק (ח/3) אשר הוגש בהסכמה הצדדים באמצעות המתלוונת.

דין והכרעה

על נטל הראייה - "כלל הדרך":

כפי שמספרת כתוב האישום (המקורו והמתוקן ללא שינוי) בקשה המאשימה ליחס לנאים אחוריות לגורם תאונת דרכים, כמפורט בסעיף 3 לכתב האישום, זאת לאחר שלטענתה:

"**הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרכו ולתנאייה, איבד שליטה על רכבו, עלתה על המדרכה, פגע בתחנה ובהולכת הרಗל.**"

כתב האישום אינו מפרט מעבר לכך את נסיבות התרחשות התאונה או את פרטי הנהיגה הרשלנית מצדו של הנאשם, אשר הביאה לתוצאה של התאונה.

לאחר שמייעת פרשות התביעה וההגנה, ברור כי אין מחלוקת בין הצדדים באשר לעובדה כי הנאשם איבד שליטה על רכבו, וכי הרכיב עלתה על המדרכה המשיך בנסיעה על המדרכה ונעצר לאחר שנבלם בתחנת האוטובוס.

כתב האישום מתבסס למעשה על חזקה עובדתית, המקובלת ידועה בפסקת בית המשפט לטעבורה כ-"**כלל הדרך**" חזקה הנובעת מהגינום של דברים ומניסיון החיים המלמד כי איבוד שליטה על הרכב וסטייה מנתיב הנסיעה, על אחת כמה וכמה כאשר הרכב עולה על המדרכה ופוגע בתחנת אוטובוס, מעדים כי לא ננקטו על ידי הנהיג אמצעי זהירות נאותים, שהרי אין דרכם של נהגים לאיבד שליטה ברכב ולעלות על המדרכה.

[לכלל הדרך ראה: רע"פ 1713/93 בוקובזה נ' מ"י, דין עליון כרך ל, 402 ; ע"א 446/82 בלנסוויל נ' אלגבארין, פ"ד מב(2) 737 ; ע"פ (ו-מ) 6060/02 ציון ציון נ' מ"י, [פורסם במגרים] (31.07.02)].

כידוע, נטל הראייה בהליך הפלילי מוטל על שכמה של המאשימה אשר צריכה להראות במקורה Dunn כי סטייתו של הנאשם ועלייתו על המדרכה הייתה ללא סיבה סבירה, וכ途צאה מנהיגה רשלנית של הנאשם. עם זאת "**כלל הדרך**"

המתואר, מעביר במקרה זה את נטל ההחלטה על שכמו של הנהג (הנאשם) אשר נדרש להראות שסיבת סבירה הביאה לאיבוד השליטה לסתית רכבו ולתאונה. לעניין זה נקבע חדמשמעות כי אין הנאשם נדרש להוכיח קיומה של סיבה סבירה כאמור לסתית הרכב, תוך עמידה במאזן הנסיבות כבמשפט האזרחי (51%) אלא די בהעלאת ספק מעיל לספק סביר בගרטת המאשימה.

ודוק: אין מדובר במקרה הריגל של העברת נטל הראייה, אז נדרש הנאשם לעמוד בנטול הראייה המשני של עמידה במאזן הנסיבות. כאשר מדובר בהליך פלילי, לעולם ידרש הנאשם בהתוגוננו מפני גרטת המאשימה, גם בנסיבות בהם מתקיים "כלל הדרכ" לשכנוע בקיומו של ספק בלבד, ספק העולה מעבר לקיומו של "ספק סביר". [ראה בהרחבה בע"פ (עמ) 2060/02 ציון ציון ב' מ"י, הנ"ל].

טענת ההגנה של הנאשם הייתה מהרגע הראשון כי "סנור" כפי שיפורט בהמשך, וכי בנסיבות הסנוור שחווה יחד עם תווויי הדרכ, עולה ספק סביר כי התאונה בלתי נמנעת.

נסיבות התאונה ובחינת טענת הנאשם לתאונה בלתי נמנעת:

גרסתו של הנאשם לעניין אותו "סנור" היא אחת, ונשמעה מפי באופן ברור מהרגע הראשון. הנאשם מספר כי עבר לתאונה עם רכבו ראשון בקו הצומת שבו מזור בכיוונו אוור אדום. לאחר שהחלף האוור ברמזו לירוק, החל הנאשם בנסיעה/הntsפה קדימה. בשלב מסוים טוען הנאשם סנור באופן פתאומי מאורות חזקים, כנראה אורות גבויים של רכב גדול שהגיע מאחוריו, הפטייע אותו, וגרם לו לאיבוד ראייה/איובד הנסיבות של שבריריו שנייה עד מס' שניות.

מהאחר ובנקודה זו תווויי הntsפה מתעקל שמאלה, הנאשם אשר לטעنته ניסה למנוע איובד שליטה ברכב, בלם, הסיט מבטו, אחץ בהגה בחזקה וכד' המשיך בנסעה ישר מרחק קצר (لطעنته ועל פי מדידת מומחה ההגנה כ-15 מטר בלבד) ופגע עם גלגל ימני קדמי של הרכב במדרכה, עד שצמיג הרכב התפוצץ, דבר שגרם לנפטר לאבד שליטה על ההגה. הרכב עלה על המדרכה המשיך קדימה ונעצר לאחר שנבלם בתחנת האוטובוס.

אקדמי ואומר כי לאחר שמייעת כל ראיות הצדדים, לא מצאתי כל עדות שתסביר את טעنته של הנאשם כי סנור באופן שהוא מתאר. בשלב זה אני קובע לפיקר עניין שבעובדת כי אני מאמין לנפטר ומתקבל לעבודה את טעنته כי סנור על ידי רכב שהגיע מאחוריו.

ואולם בעובדה זו אין די. כפי שהදעת נותנת, העובדה כי כלי הרכב נסעים בשעת חסיכה עם אורות, חלקם אף מסיבות שונות עם אורות דרך "גבויים" וכן העובדה כי אורות כלי הרכב יכולים לצורות שונות לגרים סנור, אם מחמת תקללה, כיוון לכך, פנסים לא תקניים וכד' ואם מחמת זווית המפגש בין כלי הרכב, והטלת האוור לתוך חלל הרכב, ובנוספ' אף העובדה כי יתכן כי במקרים מסוימים יגרם לנפטר סנור קשה הפוגע בראייה ומסכן את המשך הנהיגה, כל אלו לדעתינו הם עובדות מוכחות ברורות וידועות לכל הנהגים.

בקביעה כי הנאשם סנור - אף אם היה סנור קשה, ואף אם גרם לו לאבד ראייה או אבדן הנסיבות רגעי ובכך אבדן

עמוד 5

יכולת להמשיך בנסיבות תקינה, אין כשלעצמה די על מנת לקבוע כי התאונה הינה בלתי נמנעת מצדו של הנאשם.

השאלות אותן יש לבחון במקרים מסווג זה לדעתי הם לעולם, אלו: האם הנאשם נקט באמצעותים כלשהם כדי למנוע את התאונה לאחר שסנוור? האם נקט באמצעותים סבירים? האם יכול היה הנאשם לנתקט באמצעותים נוספים בהם לא נקט? האם יכול היה כלל בנסיבות אלה נקלע למנוע את התרחשות התאונה?

סיכום ביניים:

יש אם כן לבחון בחינה דו שלבית. בשלב ראשון יש לבחון האם הנאשם סנוור. בשלב שני, עלי לבחון האם למרות הסנוור, נקט הנאשם באמצעותים סבירים על מנת למנוע את התאונה.

"סנוור" כתענת הגנה והאם הנאשם אכן סנוור:

טענת סנוור נהג ע"י קרני המשמש, או ע"י אורות רכב, עליה לעיתים ע"י נהגים כתענת הגנה.

במקרה שבפני, המआשימה לא בינה כלל את טענת הנאשם ולמעשה לא ערכה כל בדיקה על מנת לשלו או לאשר את טענת ההגנה שהעללה הנאשם מיד בסמוך לתאונה, כבר בהודעתו הראשונה במשטרה. לא למוטר לציין כי בוחן תאונות דרכים לא הגיע למקום התאונה, וה גם שמדובר בתיק "צמדה" [תיק מדור] לא הועבר החומר בשום שלב לטיפול בוחן תאונות דרכים. כך אתייחס בהרחבה בהמשך בפרק הדן ב"מחליל החקירה".

مائיד, לטענה בטענת הסנוור הגישה חוות' מומחה, מר ניר קוסטיקה בוחן תאונות דרכים מוסמך ע"י משטרת ישראל (בדים), שימוש על פי פרטי השכלתו וניסויו המקצועני בתפקידו האחרון במשטרה עד שנת 2011, כך ציין בוחנים ראשיים במחוז מרכז.

2 הצדדים הפנו להחלטת צ' הש' אבישי קאופמן מבית משפט לתעבורה בחיפה, תיק ת"ד (עכו) **2948-08-09** מ"נ יוסף אנדראוס [פורסם במגרים] (28.02.12), שם קובע צ' הש' קאופמן כי נושא "סנוור" נהגים הינו בתחום הידע השיפוטית של בית המשפט לתעבורה.

אף אני סבור בהקשר זה כי נושא הסנוור של נהגים מצוי בתחום הידע השיפוטית של בית המשפט, שכן נפסק לא אחת כי בית משפט לתעבורה הינו בית משפט הדן בתחום המקצועני, כאשר היקף הידע השיפוטית בנושאים המובאים בפנוי הינו רחב ממהרגיל.

לענין זה ראה, ע"פ (ו-מ) **7643/03** תומך אחולאי נ' מ"י, שם נקבע כי:

"אין עניינו בבית משפט אזרחי רגיל, שתחומי התמחותו הוא בשדה המשפט ולא בתחום מקצועים אחרים, אלא בבית משפט בעל מומחיות מיוחדת אשר נרכשה על ידו מתוקף עיסוקו היומיומי ובשנים בתיקי תעבורה".

ובנוסף בבית המשפט העליון ברע"פ **236/12** תומר דוידzon נ' מ"י, [פורסם במאגרים] (24.01.12) נאמרו הדברים הבאים:

" ושוב נזכיר, כי בית המשפט המחויז הצביע על עיגון בפסקה של הנתונים שהכיר בית המשפט לתעבורה מידיעתו ומוניסינו ... גם השכל הישר מורנו, כי שופט תעבורת, שכל יומו מוקדש לעבירות תעבורת לסוגיהן, קונה לכארה ידיעה שיפוטית בתחום עיסוקו, באשר לנורמות כללוות החוזרות ונשנות".

בתיק ת"ד (עכו) **2948-08-09** מ"י נ' יוסף אנדראוס הנ"ל, כתב כב' הש' קאופמן לעניין הידיעה השיפוטית הקיימת לגבי תופעת "סנוור" נהגים, את הדברים הבאים:

" הידיעה השיפוטית הרלוונטיות באשר לסנוור היא, כי השפעת הסנוור חזקה במיוחד כאשר הוא מגיע באופן מפתיע, כאשר מדובר באור חזק המופיע לפתע, או אור שמש הנגלה לפתע לאחר שרכב חולף על פני מחסום".

ועוד:

" אף לו הייתה מקבל את גרסת הנאשם כי הסנוור מהמשש, עדין דומה כי חלה עליו אחריות, שכן הוא לא נקט בכל פעולה מתאימה. מי שמסתוור במספר שכנות טענתה הנאשם עד כי אינו מבחין בתוווי הכביש, אינו יכול להמשיך בנסעה רגילה. חובה עליו לעצור או להאט מאד את מהירותו נסיעתו בכספי להימנע ממצב כפי שאירע כאן ומהותצאה המצתרת בעקבותיו".

כאמור, אני מאמין לנואם ומתקבל כעובדת את טענתו כי סנוור ע"י רכב שהגיע מאחורי.

אם הנאשם נקט בכל האמצעים הסבירים בנסיבות על מנת למנוע התאונה:

ב"כ הנאשם מפנה בסיכוןו ל- 2 הכרעות דין, בתיק נ"ב **5262-05-11** מ"י נ' משה שמואל [פורסם במאגרים] (23.09.12) ובת"ד **2583/09** מ"י נ' סאלח חלאיל [פורסם במאגרים] (18.07.12), בשתיهن זיכה ס' נשיא בימ"ש השלום לתעבורה בירושלים כב' הש' ריבליין, במקרים בהם נגרמה תאונת דרכים עצמית בנסיבות של אבדן שליטה על הרכב ונήיגה בשכירות, בין השאר לאחר שנתקבע כי המדינה לא יכולה לשולול טענת הנאשם באשר לכך שנסנוור על ידי רכב שהגיע ממולו ונאלץ עקב כך לסתות לשולים.

בעדותו במשפטה ביום 25.11.10 (ת/4) מסר הנאשם:

" עמדתי ראשוני ברמזור אדום וכאשר התחלף הרמזור לירוק התחלתי לנסוע עם התחלת הנסעה, הגיע רכב מאחורי, רכב גבוה עם אורות גבוהים וסנוור אוטי. כתוצאה מהסנוור לא ראיתי שהרכב מתקל שמאלה והמשכתי ישר לעבר המדרכה שלפני תחנת האוטובוס. הגלגל הימני קדמי פגע במדרכה בחזקת וככל הנראה התפוץץ וננדפתי עם הרכב על הפינה של תחנת האוטובוס".

התובעת בשאלותיה לנאשם בחקירה נגדית ובהמשך בסיקומה מבקשת ללמידה בדבריו אלה של הנאשם, כי הנאשם לא ניסה לבלום את רכבו ולא נקט לשיטתה בשום אמצעי על מנת לנטע את התאונת כגון: לבлом, להאט, להסיט את ההגנה, או להזיז את המראה הפנימית - כל אלו לשיטתה אמצעים סבירים שהיו מסיעים למנוע את התאונת.

הנאשם נחקר בנקודת זו ארוכות בחקירה נגדית ע"י התובעת ולאחר ששמעתי את דבריו בביהם"ש שוכנעתי כי הנאשם אכן בלם וניסה למנוע את התאונת. ואסביר:

ראשית, הנאשם טען בביהם"ש בתוקף כי בלם והאט, חזר בעקבות על גרטתו ודבק בה. הנאשם נתן הסבר מניח את הדעת מדוע בתיאור שנרשם מפיו לא נרשם כי בלם או האט. הנאשם פנה מיזמתו למשטרה לאחר שדיוח לחברת הביטוח (בימים שלאחר התאונת) וזאת כאשר הבין לדבריו כי עדת תביעה מס' 1 מתלוננת על חבלות חמורות יותר מכפי שנמסר לו על ידי בעליishi בשיחות ובתקנות S.M.S שהחלפו ביניהם. הנאשם טוען כי השיב לשאלות השוטרת, התמקד בעיקר בטענות שיש לו לגבי "ניפוח" פצעתה של המתלוננת. בביהם"ש תיאר את הלב הרוח בו היה נתון בעת שמסר את הודעתו למשטרה:

"...עכשו אני במשטרה מוסר את מה שידוע לי, בכלל לא חשובי בעת העדות במשטרה, לרגע לא חשוב שאני לעמוד לדין. סך הכל רציתי לבוא ולספר מדוע לא הגעת למשטרה למסור הודעה".
[בפרוטוקול בעמ' 47 ש' 8]

גם ב久しだר (בעמודים 50 ו-51 בפרוטוקול) מנסה התובעת וسؤالת את הנאשם בחקירה נגדית מדוע לא ציין בהודיעתו כי האט ובלם את הרכב, הנאשם חוזר ומעיד כי מסר עדות לצורך זהירות בלבד בלבד לא חשב שהוא יואשם בתאונת לא הוסבר לו כי הוא נחשד בדבר, ובនוסף העדות נגבהה לטענות בחיפזון ובמהירות, ולא מן הנמנע כי דבריו לא נרשמו במלואם. הנאשם הצהיר כי בלם באופן אינסטינקטיבי, וכי אם היה נחקר או נשאל סביר נקודה זו היה עונה.

שנית, הודעתו של הנאשם במשטרה נגבהה שלא תחת זהירות, מבלתי שהווסבר לנאשם כי הוא חשוד באחריות לגורם התאונת ומבלתי שהווסבר לו זכותו להיוועץ בעו"ד.

בע"פ 5121/98 טורי (מייל) רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי, קבעה כב' הש' בינוי:

"ראוי להציג כי פגעה בזכות השתקה או בזכות הייעוץ בחקירה, אף בנסיבות שבהן אין היא מובילה לפסילת קבילה של ההודאה, עשויה לפגום בمشקלת הראיתית".

שלישית, מנגנון הפגיעה בתחנת האוטובוס, כאשר לא נופצו זוגיות התחנה ולא נראה עיונות במסגרת האלומיניום המרכיבה את מבנה התחנה וכן הרכב נעצר במקום הפגיעה ולא המשיך מכוח ההתמדה סיבוב לדופן המבנה, וכן מאחר והנאשם ורعيתו אשר ישבו בתוך הרכב כלל לא נפגעו ולא נזקקו לטיפול רפואי - כל אלו מעידים על עצמת הפגיעה והתגשות הרכב בתחנה שלא היו חזקים, ומכאן שהרכב האט משמעותית טרם לפגיעה וכי הנאשם בלם. גם הבלימה הנגרמת מעצם העלייה על המדרכה, אינה גורעת ממסקנה זו.

לענין זה אף העיד בחקירה נגדית, מומחה ההגנה מר קוסטיקה (בפרוטוקול בעמ' 69) כי על פי בוחינתו המקצועית את מגנון הפגיעה כמתואר, הפגיעה הייתה תוך האטה ובלימה.

בע"פ **482/83** כתוב כב' הש' ביסקי' דברים ברורים, נכונים ויפים במיוחד לענייננו:

"**במצב דברים כזה, בשעת דחק של מלcold, אין מדקדקים עם נהג שלא נותרה לו בחירה חופשית לפועלה שකולה, גם כאשר המעשה שעשה, בכורח הנسبות והחלטה רגעית, לא היה בו כדי למנוע את התאונה, שהבסיסו שלה הונח על ידי המזיק הראשון.**"

בע"פ **7306/01** מ"י נ' לניאדו [פורסם במאגרים] התייחס בהם"ש לע"א **77/732 גבריאל יוסף ואח' נ' עירית אدلר** שם אמר כב' הש' ברק:

"**לא הרי רמת הזהירות הנדרשת מנהג הנטען בתנאי דחק, שלא הוא גרם, הכרוי רמת הזהירות הנדרשת מנהג שזמנו בידו לקבוע באופן מחושב את דרכי התנהגו. אך גם בתנאי דחק חייב נהג לפעול באותו אופן שבו נהג סביר היה פועל במקומו.**"

לטענת הנאשם, שלא נסתירה ע"י המأشימה, הוא לא יכול היה לפעול בדרך אחרת, בשל הסנוור הפתאומי, מהירות נסיעתו (בהאצה ביציאה מרמזור), העקומה שמאליה והmphrank הקצר של רכבו מהшибה שמאליה בתוואי הכביש בעת שסנוור.

מטעם ההגנה הוגשה כאמור חוו"ד מומחה ההגנה מר ניר קוסטיקה. המומחה בחר את גרסאות המעורבים על פי תיק החקירה ובנוסף ביקר בצוות וערך בה מדידות. המומחה ערך "ניסוי סנוור" בהשתתפות הנאשם, במללו ביקש לבדוק להדגים ולצלם בתמונות על מנת להביא בפניו בהמ"ש "שחוור" אפשרי לטענותו, של "סנוור" בתוך רכבו של הנאשם. על פי תוצאות השחוור שערך, כפי ש摹ופיע בתמונות שצופפו לחווות הדעת, ניתן לפחות מצב אחד אפשרי, שבו אוור כבד שוטף את עיני הנהג (הנائم עצמו שישב במושב הנהג) לאחר שרכב גבוה עומד מאחוריו ומאר עם אורות גבוהים את רכב הנאשם.

כאמור, אין צורך לדעתו בכל ניסוי שכזה על מנת להוכיח כי סנוור כזה אפשרי. לענין זה קבוצתי כענין שבידעה שיפוטית כי יתכונו מצבים של סנוור ואך דרך מראות הרכב וכי המבחן להיווה של התאונה בלתי נמנעת הוא בוחינת הפעולות שנתקט הנאשם או שיכל היה לנתקות (אם לא נקט) על מנת להימנע מהתאונה.

בנספח לחווות דעתו צרכ' המומחה אוסף מאמרם ומחקרים שייצאו לאור בעיתונות מקצועית בחו"ל, התומכים מחקרית בקיים האפשרות של "אבדן ראייה" חלקו או מלא כתוצאה מסנוור חזק. רוב המחקרים נערכו לגבי סנוור מהחיזית, אולם המומחה העיד כי הדברים נכוןים לשיטתו גם לגבי סנוור אחר. הטענה לסייעם, היא כי אם סנוור הנאשם באופן חזק כפי שהוא מתאר, ניתן מצב של אבדן ראייה זמני הנמשך מספר שניות.

כאמור אני מקבל את הטענה כי הנאשם אכן סנוור זאת על בסיס אמון שאינו ניתן בנאים עצמו שהעד כך בפני, ולאחר שמצאתי את עדותו אמינה ועקבית. עדותו לא נסתירה ולא נסדקה בחקירה נגדית אינטנסיבית ע"י התביעה, וכן עדותה

נתמכת בעדות ראה של רعيיתו שישבה לצדו בעת התאונה. ככל ראיי לציין כי הנאשם אף רעייתו הותירו כי רושם אמין מאד. ברור לי כי ניהול המשפט עד תום מבחינת הנאשם היה עניין של בחירה מודעת, תוך אמונה בצדקו, והיה הכרוך במאמרים לא מבוטלים ובהשיקעת משאים ניכרים מצדו.

ה הנאשם ציין בפני לא אחת (ודבריו לא נסתרו ע"י התובעת) כי הוא נהוג ברכבת, מזה כ- 40 שנה ומעולם לא הורשע בכל עבירות תנוצה שהוא, אך עד היום. התאונה התרחשה בשעה 21:00 לערך כשה הנאשם נהוג ברכבת בקרבת ביתו, כאשר רعيיתו לצדו. הנאשם העיד כי הוא מכיר את הצומת היטב. לא מצאתו כל סיבה לפפק בגרסתו כי אכן סנוור מאחור.

על פי עדות מומחה ההגנה, המרחק בין המקום בו היה הרכב הנאשם בעת סנוורו לבין המקום בו נתקל הרכב במדרכה (תחילת העיקול בכביש שמאלה) עומד על פי מדידתו של המומחה במקום על כ- 15 מטר. המומחה מעיריך את מהירות נסיעתו של הנאשם בנקודת הסנוור לאחר שהחל בהאצה מקו הצעמת בהתחשב במרקח שהרכב עבר ובתואча מקובלת ממצב עמידה, בכ- 40 קמ"ש.

כפי שהיעיד המומחה, על פי חישוב פשוט, במהירות 40 קמ"ש עובר הרכב בכל שנייה מרחק של 11.11 מטרים, וכך את המרחק של 15 מטרים עבר בכ- 1.35 שניות, פרק זמן שאינו מותר לנԱשם כל יכולת למנוע את התאונה.

ועוד, אם ניקח בחשבון את זמן התגובה בנסיבות כאלה [הנעה בין 0.75 ל- 1.25 שניות], הרי שרכב הנאשם פגע במדרכה עוד לפני הגיעו להגביל ולבלום.

לא זו אף זאת, גם אם הנאשם סנוור בתחלת חציית הצומת, במרקח כפול מהמרקח שנלקח בחשבון על ידי המומחה בחישוב שהוזג לעיל (הינו במרקח כ- 30 מטר מהמדרכה), כפי שניסתה לטען התובעת, עדין מדובר בפרק זמן של כ- 2.70 שניות, שאינו מספיק על מנת למנוע את התאונה.

זמן התגובה ביצירוף מרחק העצירה וכן זמן ההתאוששות של העין מהסנוור גורמים לכך שההתאונה בלתי מנעuta בכל מקרה. כך על פי חוות דעת מומחה ההגנה, אשר מצאתו אותה בבדיקה, נוכנה וסבירסת. מכל פנים, מטעם המאשימה זכור, לא נבדקה התאונה על ידי בוחן וכפœul יוצא לא הוגשה כל חוו"ד שבמומחוות מטעם המאשימה, הקובעת אחרת.

כמובן יש לזכור, כי מדובר בפרק זמן של שניות ספורות (עד 3 שניות לערך) ולהערכתינו בנסיבות אלו ובהתחשב בתוואי הכביש והעקומה החדה שמאלה, ספק אם יכול היה הנאשם למנוע את התאונה בהגיבו אחרת.

אשר לעדות המתלוננת, עדת ההגנה מס' 1, למעשה אין בידינו כל גרסה מצידה באשר לנגורם לתאונה או באשר לטענת הגנה שמעלה הנאשם.

הסניגור המכובד הצליח בסיכוןיו אף להציג על מספר סטיות מהותיות (פנימיות וחיצונית) בגרסאות שמסרה העודה במשטרת וביבהמ"ש. כך למשל מסרה העודה במקום אחד כי אינה זוכרת כלל את רגע התאונה ובמקום אחר תארה כי ראתה את הרכב מגיע מולה. ועוד, במשטרת מסרה כי הרכב הנאשם הגיע לכיוונו לאחר שפנה ימינה מכביש 4 בעוד

שבביהם"ש הוכח על ידי צלום אויר שהציג הסגנור, כי מקום עמידה בתחנת האוטובוס, לא ניתן כלל לראות את הרכבים הפונים מכביש 4, שכן שדה הראייה חסום.

על בסיס התרשומות ממהלך עדותה של המתלוננת בבייהם"ש ועוד יותר על בסיס העדר התיעצבות המתלוננת בבייהם"ש למרות זימונה כדין להעיד שוב, כפי שתואר לעיל, אני מעדיף בכל הנזודות הרלוונטיות את עדות הנאשם ורعيיתו על פני עדות המתלוננת.

אשר לעדת התביעה מס' 5, הגב יעל בן טובים, עדה זו "אותרה" ע"י בעלה של המתלוננת בחילוף יותר משלוש שנים מה תאונה. מטעם זה בלבד משקלת הראייתי של עדותה נמוך. ועוד, לאחר ששמעתי את עדותה, מצאתי כי העדה אינה יכולה לתרום דבר לשאלת העיקרית שבפני והיא לתמוך או לשולח את טענת ההגנה של הנאשם בעניין הסנוור.

אכן מצאתי כי עדותה חלשה ולוקה בבסיסה, כנראה משום שנסקרה יותר משלוש שנים לאחר התאונה. העדה במידה רבה אינה זוכרת לדבריה את פרטי שייתה עם בעלה של המתלוננת בפיגישתם האחורה שלושה חודשים לפני עדותה בבייהם"ש, אולם זוכרת היטב את פרטי התאונה מלפני שלוש שנים, כולל אמרות של הנאשם והמתלוננת במקום. העדה לא דיבקה בחודש בו קرتה התאונה, לא דיבקה במועד בו פגשה (לאחרונה) במקורה בעלה של המתלוננת ונסקרה בבייהם"ש כי בפיגישתם "העבירה חוותית" עימיו באשר לתאונה.

כל אלו, פגמים שמצאתי בעדויות עדי התביעה המסייעים כਮובן לחזק את גרסת הנאשם.

סיכון של דבר, אני קובע כי הנאשם עשה כל שביכולתו למנוע את התאונה, אך משעה שנורו מרחק קצר מאד מהעוקמה בכביש, בהתחשב בתוואי הכביש, ב מהירות נסיעתו, באבדן הראייה, ובפרק הזמן הקצר שעמד לרשותו, הייתה התאונה בלתי מננעת מבחינתו.

חקירה התאונה - "מחדרי חקירה":

הסגנור המלומד טוען בסיכון ל"מחדרים בחקירה" ככל שנוגע לעובדה כי תיק זה לא נחקר כראוי לטענותו ע"י המשטרה, משום שלא הוזכר לבדוק תאונות דרכים, ולמעשה בוחן לא עבר על חומר הראיות בטרם הוגש כתב האישום, וכפועל יצא אף טענת הנאשם כי סנוור, טענה אשר טען הנאשם להגנתו כבר בחקירהו הראשונה במשטרה, כלל לא נבדקה.

ועוד, כתב האישום הוגש לבית המשפט רק כעבור שנתיים ממועד התאונה, הסגנור טוען כי מדובר בשינוי ניכר ובלתי סביר בנסיבות, שכן חקירת התקיק הושלמה זמן רב לפני הגשת כתב האישום ולמעשה לא נעשתה כל פעולה חקירה בתיק משך זמן רב ביותר ולא הייתה כל הצדקה לשינוי בהגשת כתב האישום.

בנוסף טוען הסגנור למעורבות יתר מחשيدة של בעלה של המתלוונת [עד ההגנה מס' 6, מר. ש. ו.], אשר מסתבר כי פנה בתאריך 11.11.10 כחודש לאחר התאונה במכtab (נ/1) שהעביר לדודתו המשרתת במשטרת מרחב יפתח, בתפקיד שאינו קשור (לדברי העד) בחקירות תאונות דרכים, על מנת שתפעל לזרזוז הטיפול המשטרתי בתיק. בנוסף, מר. ו. הוא זה שאיתר עצמו עצמו עדת ראייה לתאונה לאחר 3 שנים וגרם להתייצבותה במשטרת ובביהם"ש. יש להזכיר כי קיומה של עדת ראייה "בחורה צעירה שעמדה בתחנת האוטובוס" נמסר במשטרת כבר בסמוך לתאונה, והמשטרת לא עשתה דבר על מנת לנסות לאתר את העדה.

הסגנור טוען גם לאופן בו נוהל ההליך ע"י המאשימה לאחר הגשת כתב האישום, התקoon שבוצע בכתב האישום, אי-התיצבות עדי התביעה, ומפנה גם להערות בהם"ש לצדים כולל למאשימה בעניין התמצאות ההליך מעבר לצורן, אולם איןני סבור כי ניתן לכטוף טענות מסוג זה עם הטענה למחדלים בחקירה.

אין חולק כי בוחן תאונות דרכים לא הוצמד לתיק. עובדתית, בוחן משטרת אף לא יצא מעולם לשטח, זאת בניגוד לנוהל את"נ מס' 02.233.18 [קבלת הודעות על תאונות דרכים יציאת בוחן לזרעה] (ת/8), אשר קבוע כי בתיק הצמדה יצא בוחן לזרעת התאונה וירורך עבדות בוחנות בכל מקרה במשך 72 שעות מרגע שנודיעו במשטרת על קרונות התאונה.

בנוסף, כתב האישום הוגש בביהם"ש כשנתיים לאחר התאונה, ללא שהייתו להערכתי כל סיבה מוצדקת לשינויו כי רב בהכנתו ובהגשתו. כמו כן, וחשוב לא פחות, טענת ההגנה של הנאשם כי סנוור לא נבדק כאמור על ידי איש מהשוטרים שטיפלו בתיק. בכלל האמור אני מוצא כי יש מקום להניח כי במידה מסוימת אכן נפגעה גם הנגנתו של הנאשם במקרה זה. נקודת המוצא לעניין זה היא, כי מטרת החקירה המשטרתית הינה להגיע לחקירה האמת.

בע"פ 1584/04 אלמרין נ' מ" [פורסם בנבזה] ניתח כבוד השופט רון שפירא בהרחבה את הזכות החוקתית לחקירה משטרתית הוגנת:

"לכל חשוד קמה זכות שטענותיו יחקרו כדבוי. זכות זו היא זכות חוקתית המהווה פועל יוצא של הזכות למשפט הוגן, שמרתה להגן על כל אדם, לרבות חשוד, מפני פגיעה בכבודו, בחירותו, וקניינו, כמשמעותו חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הימנעות מביצוע פעולות חקירה, ובמיוחד חקירת מעורבים ובדיקה גרסאותיהם מול ראיות אחרות, מהוות פגעה בזכות הבסיסית למשפט הוגן ומערערת את אמינות גרסת המאשימה, כאשר לא נחקרת טענת חשוד ולא ניתן לסתור אותה בראיות מוצקיות אחרות, עומדת בפני בית המשפט ההנחה כי קיימת אפשרות שתוצאות החקירה היו תומכות בגרסתו של החשוד". [ההדגשה שלי. א.ה.]

דברים ברורים נכתבו גם בת"פ (י-מ) 102/99 מ"י נ' אסאמה סלאם, [פורסם במאגרים]:

"הרשות החקורת חייבת לבצע את כל פעולות החקירה הנדרשות, זאת לא רק כחלק מחוותתה לאתר עבריים, להשיג כלפיהם ראיות מספיקות לשם העמדתם לדין ולהביא להרשעתם ... חובתה למצות הליכי חקירה כראוי, מהוות גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, באמצעות במטרה הנעללה לחשיפת האמת".

בע"פ 4384/93 אלון מליקר נ' מ", [פורסם בנתנו] נקבעה המשמעות הגלומה במחדלי חקירה:

"יש נסיבות שבן כרוכה اي עriticת בדיקה או اي רישום הודיע המשטרה, באובדן ראייה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לتبיעה והן להגנה. כאשר 'חסרה' ראייה כאמור לتبיעה - נזקף המחדל החקירתי לחובתה, שעה שנערך מazon הראיות ונדונה השאלה האם הרימה הتبיעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדשה של הראייה 'חסר' להגנה, תוכל זו להציג על המחדל **כשיקול בדבר קיומה של האפשרות הנטענת על ידה**, הכל בהתאם לנסיבות המיווחדות של העניין הנדון".

הנה כי כן, הלכה שהשתרשזה זה מכבר בכל הנוגע לחקירות תאונות דרכים ע"י המשטרה, היא כי על חוקר תאותות הדריכים של המשטרה לחקור טענה סבירה ואפשרית שמעלה נוגע לתאונה, שיש בהוכחתה משום ראייה לזכותו, וכן כי איז חקירת טענת הנהג יכולת לעלות עד כדי "מחדל חקירה" המצדיק במקרים מסוימים אף את זיכוי.

הטעם לכך הוא כי בוחני תאונות הדריכים של המשטרה הם גופ מקצועים כמעט ייחודיים המוכשר בחקירת זירת תאונות דרכים, וכן הם אלו שmaguisים בד"כ מיד לזרת התאונה, זירה שניית לחקור לרוב זמן קצר בלבד לאחר התאונה, וכן הנהגים צריכים להסתמך אך ורק על עבודות הבוחנות הנערכות על ידם. משום כך עבדותם צריכה להיות אובייקטיבית לחלוון ולכלול בדיקה של טענות "הגנה" של כל אחד מהמעורבים, כמוון כל עוד הטענה סבירה יש לה עיגון למציאות.

בע"פ **5386/05 בילל אלחורי נ' מ"**, קבע ביהם"ש העליון [כב' הש' רובינשטיין]:

"ואולם במדינת חוק מותקנת, כפי שמקשים אנו להיות, הציפיה היא כי הتبיעה תפרוש בפני בית-המשפט שתאית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרים על גורמי הتبיעה, הפרקליטות או הتبיעה המשפטית, לדרוש כי ככל הנימן לא תונחaben לרלבנטית שאינה הפוכה. חרף העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכל זה, והביקורת הבלתיית צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה".

בע"פ **2842/10 נוי קלדרון נ' מ"**, קבע ביהם"ש העליון [כב' הש' ג'ובראן]:-

"אכן לא כל כיוון חקירה או אפשרות היפותטית לפועלות חקירה שלא מוצו עולמים כדי מחדל חקירתי. מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת ולוולם מוגבלת היא במשאים. נכון כי המטרת שצרכיה לעמוד נגד החוקרים היא חקר האמת. על החוקרים להפעיל את מיטב כישרונם ולבדוק בשקידה ובמאץ כיווני חקירה שונים והשערות שונות אשר לאופן התרחשות העבירה. אך גם פעולות חקירה נדרשות אלו מתחומות בגבולות הסבירות וההיגיון, ואין החוקרים נדרשם להמשיך ולהשكيיע משאיביהם בכיוון חקירה שנשלל על ידם בריאות מוצקות ומוספקות".

בתיק ת"ד **2119-09-09** מי נ' יצחק לו', כבוד הש' הרכיר אטליה וشكון, זיכתה נאשם שהובא לדין בגין גרם תאונת דרכים בניסיונות של פגיעה בהולך רגל על מעבר חציה ונוהגה בקלות ראש, לאחר שקבעה כי בעבודת הבוחן נתגלו מחדלי חקירה רבים וכי ככל הנראה עמדו נגדי הנאשם נקבעה מראש עת הגיעו למקום התאונה, והבוחן התעלם

מגרסת הנאשם ולא בדק טענות שונות שהעלתה הנאשם, אך בין השאר לא ערך שיחזור ולא בחר שדה ראייה במקום. וכך כתבה כב' הש' וישקון בשולי גזר דין:

"**כל מחדלי החקירה הנ"ל, ויתר מהם, החשש אשר ביסוסו בדברי הבדיקה עצמו, מהם נובע כי אפשר ודעתו נקבעה עוד טרם השלמת החקירה, יוצרים ספק ממנו רשאי הנאשם ליהנות.**"

לענין זה ראיי אף להפנות לדברי המלמד, כב' הש' בדימום יעקב קדמי, בספרו **על הריאות** חלק רביעי (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009) בעמ' 1984, אשר קובע כי: "יש להבחין בין 'មחדל' לבין 'אי מיצוי הליכי החקירה'."

ובמקרה דנן: (1). בניגוד לנוהל משטרה מפורש לא יצא בוחן ת"ד לזירה בשום שלב. (2). הנאשם טען מתחילה כי סנוור, וטענה זו לא נבדקה כלל, בין אם על ידי בדיקת סבירותה אל מול מבנה הצומת [נזכר כי מדובר בצומת רחב וגודלו בו 2 מפלסים וכיוני כניסה יציאה מרכיבים במיוחד], ובין אם בבדיקה הטעונה בחקירה נוספת של המתлонנת. (3). המשטרה כלל לא חיפשה אחר עדת הראייה שדבר קיומה היה ידוע מלכתחילה (עדה שהתייצבה במקרה לאחר 3 שנים, ויתכן ובสมור לאירוע הייתה זוכרת יותר).

כל אלו אני מוצא בבדיקה מחדלי החקירה, שפגעו ביכולתו של הנאשם להtagונן, ומשום כך אני מוצא לזקוף אותם לחובת גרסת המשאימה ואני מוצא בהם תימוכין לgresת ההגנה.

בחינת קיומו של "ספק", ו"סבירותו":

כל הוכחת האשמה מעבר לכל "ספק סביר" שייתכן והוא הבולט והחשוב מבין כללי המשפט בתחום הפלילי, זכה לעיגון משפטי עם חקיקת החלק המקדמי לחוק העונשין, תש"ז-1977.

סעיף 34כב(א) לחוק העונשין, תש"ז - 1977 קובע:

"לא ישא אדם באחריות פלילתית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

בע"פ 3676/11 חליל עלי נ' מ", קבע כב' הש' רובינשטיין:

"יש לזכור, כי בהינתן שתי גרסות עובדיות הסותרות אחת את רעوتה בהליך הפלילי, אל לו בית המשפט להסתפק בבחינה הסתברותית בדבר הגרסה הנראית לו אמונה יותר..., ודוקן, קיומן של שתי גרסאות עובדיות שונות ודאי אינו מחייב לבדוק כי יש ספק סביר. ואולם, משווה עדפה גרסת המדינה במשפט הפלילי, חובה כי לא יותר ספק סביר בדבר נכונותה של גרסה זו".

ברע"פ 7468/07 מרים לוקשינסקי נ' מ", נקבעה הלכה לעניין מהו "תרחיש חולופי" לgresת המשאימה המקים "ספק סביר":

"**תקפידה של הערכאה הדינונית היה לבדוק האם אולם תרחישים הם סבירים עובדתיות וככל שקיים תרחיש סביר שכזה - האם קיים ספק סביר בגדרו של אותו תרחיש.**"

לענין השאלה מהו "ספק סביר" המביא לזכותו של הנאשם, יפים דברי בהםמ"ש העליון בע"פ **347/88 דמיאניק ב' מ"** (בעמ' 653), שם נאמר בין היתר כדלקמן:

"**ספק לבדו אינו מספיק, אלא רק ספק שיש לו אחיזה בחומר הראיות... מבחן הספק הסביר הוא אףօא מבחן השכל הישר ובניסיון החים.**"

בע"פ **4682/01 גבריאל לוי וachs' ב' מ"**, שם נדון מכשיר מדידת מהירות [ממ"ז], נאמר:

"**ועל לכל הכרעה של שופטיםبشر ודם מרחרף ספק, הוואיל ומקבול עליינו הכלל כי אין התביעה חייבת להוכיח את אשמתו של הנאשם עד כדי בטחון מוחלט ולשלול כל ספק, אפילו הוא תיאורתי בלבד, אלא רק כזה שהסתברות לחפות העולה ממנו היא ממשית.**" [ההדגשות בקוו שלי. א.ה.]

הכוונה - לספק בעל ממשות סבירותו עומדת בבדיקה המציאות, ולא בספקולציה חסרת עיגון בהיגיון בשכל הישר ובניסיון החים.

לאחר שבchnerתי את ה"תרחיש" שהעללה הנאשם, מצאתי כי סבירותו עומדת בבדיקה המציאות, בהיגיון ובshall הישר, והסתברות לחפות העולה ממנו היא ממשית.

ambil שני האפשרויות - האפשרות שהנאשם סנוור ולא עשה דבר, לא בלם לא האט ואייבד שליטה על רכבו תוך "כניתה מוחלטת" לגורלו ובין האפשרות כי הנאשם, נהג ותיק המחזיק ברישו נהייה כ- 40 שנה ללא כל עברות תנואה, סנוור באופן מפתיע במרחק כ- 15 מטר מעיקול בכביש, ובנסיבות הבודדות שנוטרו לו עד להגעת הרכב לעוקמה לא הצליח לחדר את התמצאותו במרחב ומשום כך פגע במדרכה ואייבד שליטה ברכב - קיבל אני כגרסה סבירה ואפשרית במקרה זה, את גרסת הנאשם וזאת נוכח קיבלתי כמהימנה את עדותו, ולאחר שהביא לה תימוכין בחו"ד מומחה ההגנה.

אני קובלע כי קיבלתי את גרסת הנאשם כגרסה אפשרית, המוגנת אף בחומר הראיות, יש די לקובלע כי הנאשם עמד בנטל המוטל עליו במקרה זה להעלות ספק בגרסה המסימה, ספק העולה מעבר ל"ספק סביר".

חבילות של ממש למטלוננות:

למעשה נוכח קביעה כי התאונה בלתי נמנעת מכך של הנאשם ולאחר שקבעתי את זיכוי מחמת הספק, מתייתר במידה רבה הצורך בקביעה האם נחללה המטלוננות, והאם הוכח כי סבלה עקב התאונה מhalbות של ממש, בהתאם

לפירוט החבלות שהוספו על ידי התביעה בכתב האישום המתוון.

עם זאת לאחר ושמעתה בהרחבת עדויות 2 הרופאים עדי התביעה ומאחר והנאש עצמו טרח והביא בפני חוו"ד רופא מומחה מטעם ההגנה, אשר טרח ובא לביהם"ש, ומאחר והכרעה בעניין זה יש לה במקורה שבפני השלה ישירה גם לעניין מהימנות ואミニות גרסתה הכלולית של הולכת الرجل, ATI'ICHUS בקצרה לעדויות שהובאו לפני.

על פי תעודה חדר מיין של המרכז הרפואי ע"ש שיבא תל השומר, מיום התאונה (ת/1) התקבלה המתלוונת בחדר המין ביום 13.10.10 בשעה 21:22.

בקבלתה נרשם כי: "הייתה עומדת במדרחוב [כך במקור א.ה.] כאשר אמרת שרכב עלה על המדרחוב ופגע בה. אמרת לא זכرت את הדקה שנפגעה. **מתלוונת על כאב בצוואר + שפשופים**".

בבדיקה נמצאו: "רגשות ע"ש צוואר ללא רגשות ע"ש גבי או מותני"
בצלום: ע"ש צוואר ללא שבר.

סיכום והמלצות: YURY INJURY WHIPLASH טיפול במשככי כאבים ומעקב רפואי משפחה לפי הצורך
לchezor בהחמרה בכאים.

המתלוונת התיצבה לעדות בבייהם"ש ביום 17.02.13 ובמועד זה מסרה כי סובלת משבר בעמוד השדרה ומטופלת אצל פסיכולוג ופסיכיאטר עקב טראומה, כתוצאה מההתאונה.

על פי כתב האישום המתוון נספרו לעובדות כתב החבלות הבאות: "... שבר דחיסה CTונזקקה לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי". במסגרת פרשת התביעה הוגש תעוזות רפואיות (ת/6) חלק מתיקה הרפואי של המתלוונת אצל אורטופד ד"ר חייליה (ע.ת מס' 3), והוגש מכתב (ת/7) של פסיכולוג מר סייני (ע.ת. מס' 4). במסגרת פרשת ההגנה העיד ד"ר ליברטי (ע.ה. מס' 2) והוגשה חוות דעת כתובה שערך (נ/17).

לאחר שמייעת המומחים הרפואיים, הגיעו לכל מסקנה כי לא ניתן להוכיח ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי כי המתלוונת סובלת משבר בעמוד השדרה שמקורו בתאונה זו וכי אין מדובר בשבר דחיסה ישן. אני מעדיף לעניין זה את חוו"ד מומחה ההגנה ד"ר ליברטי ומוצא כי די בה כדי להעלות ספק כאמור.

אשר למצבה הנפשי של העדה ולחרdotות מהם הינה סובלת, לאחר עדותו של הפסיכולוג מר סייני (ע.ת מס' 4) בפני, איני יכול לקבוע ברמת וודאות גבוהה כנדיש במשפט הפלילי כי המתלוונת סובלת מהתוועות המתוארות ונמצאת בטיפול נפשי ישרות כמתוצאה מההתאונה, אם כי לא ניתן לשלוול זאת עובדתית.

לענין זה המתלוונת צורר לא התייצהה לדין בביהם"ש למרות זיונה כדין, ולא התייצהה להិחקר לגבי החבלות של ממש הנטענות, וכי בכר בלבד על מנת להטיל ספק מעבר לספק סביר בגין החבלות כפי שמופיעות בכתב האישום המתוון.

sicomo של דבר אני מזכה את הנאשם מהמת ספק, גם בגין החבלות של ממש, אשר היה מזכה מהם מהמת ספק זה, גם אם היה נמצא על ידי חיב באחריות לתאונה.

סיכום:

לאחר שמייעת פרשות התביעה וההגנה, וקיבלה מقلול חומר הראיות מהצדדים, נקודת המוצא להכרעת הדין היא האמון שמצותי כאמור לסת גרסתו של הנאשם כי סנוור באופן פתאומי, כפי שהוצע במהלך פרשת ההגנה, וקיבلت את טענתו כי עשה כל שביכולתו על מנת למנוע את התאונה בנסיבות אליהן נקלע בעל כורחו, וכן פרק הזמן השני (שניות ספורות) שהחל בין הסנוור ועד הגיע הרכב לעיקול שמאלה ועלות הרכב על המדרכה.

לענין זה ידוע הכלל המציין שאלות שבקביעת מצאי עובדה ומהימנות (לאחר שמייעת עדים וראיות) בידי הערכאה הדינית, שהטעם בסיסתו הוא יכולתו של ביהם"ש השומע את הראיות, להתרשם בצורה טוביה ובאופן ישיר ובלתי אמצעי, מהימנות העדים.

בע"פ **993/00 נור ב' מ"**, [הורם במאגרים] (2002), קבע בהקשר זה כב' הש' זמיר:

"**אכן, לא פעם, במיחוד במצבים של עדויות סותרות שאינן נתמכות כבדיע' בראיות חיצונית, האמון הנិtan על ידי בית המשפט בעדות מסוימת מבוסס בעיקר על תחושה פנימית של בית המשפט, הנובעת מ'אותות האמת המתגלים במהלך' המשפט' מתוך 'התנהוגותם של העדים' (ענין יומטוביאן, עמ' 644).**"

[ראה: ע"פ **9352/99 יומטוביאן כי מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632,640 (2000)**].

בהתאם לנטל הראייה והחזקקה העובדתית הקבועה מכוח "כלל הדרך" נטל הראייה במקרה זה הוטל עם הגשת כתב האישום במידה רבה על כתפי הנאשם עצמו אשר נדרש להוכיח כי סיבה סבירה הביאה לסתית רכבו מנטיב הנסיעה ועליתו על המדרכה.

בשים לב לגרסתו האמונה של הנאשם הנתמכת בגרסת רעייתו שמצוותה אמינה לא פחות, לאור הראש המהימן

שהותירו בי בעדויותיהם מעל דוכן העדים, וכן בהתחשב בחווות דעת מומחי ההגנה, הבוחן מר קוסטיקה, המחזקת את טענת הסנוור, וד"ר ליברטי, המטילה ספק בחבלות של ממש, אני קובע כי עליה בידי הנאשם בניהול הגנתו להרים את הנTEL המוטל עליו, ולעורר ספק בגרסת המאשימה, ספק שהוא שמעל "ספק סביר".

אין בכל העדים שהיעדו מטעם המאשימה כדי לסתור את גרסת הנאשם או כדי לשפוך אור על הנסיבות שהובילו לאירוע התאונה, ומשכך אין מנוס אלא מלקבז עליון כי נטל ההוכחה בתיק זה לא הורם כבד עלי ידי המאשימה.

תימוכין נוספים לgresת ההגנה מצאתי במחצלי חקירה עליהם מצבי הסנגור המלמד ובמיוחד בעובדה כי טענת ההגנה האפשרית שהעללה הנאשם בסעיף הסנוור כלל לא נבדקה, לא נשלח בוחן לניגוד לנוהל את"נ (ת/8) המחייב יציאת בוחן לתאונה מסווג זה בתוך 72 שעות מההודעה עליה, התקיק לא הוצמד בכלל שלב לבחון תאונות דרכים, המשטרה לאفعلה לאייתור עדת הראייה הולכת الرجل הנוסף שעמדה בתחנת האוטובוס, למראות שדבר קיומה היה ידוע מהרגע הראשוני (ולראייה התקיצה בביבה"ש באיחור ניכר בעבר יותר מ- 3 שנים).

סיכום דבר הוא כי אני מורה על זכויותו של הנאשם מחלוקת הספק בכל עבודות כתוב האישום (המתקן).

מציריות תעבیر העתק הכרעת הדין לצדים.

המועד הקבוע למתן הכרעת דין מתייתר ולפיכך מבוטל.

ה הנאשם ובאו כוחו פטורים מכל התקיצות נוספת בביבה"ש.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשע"ד, 16 פברואר 2014, בהעדן הצדדים.